

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Dalilou Marečkovou v právní věci žalobce **Ing. V. Š.**, proti žalované **České správě sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, 225 08 Praha 5, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 16. 08. 2011, čj. 5605301174/315-AL,

takto:

I. Rozhodnutí žalované ze dne ze dne 16. 08. 2011, čj. 5605301174/315-AL, se z r u š u j e a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaná nevyhověla námitkám žalobce proti rozhodnutí žalované ze dne 28. 06. 2011, čj. 5605301174, kterým byla zamítnuta jeho žádost o přiznání starobního důchodu z důvodu nesplnění podmínky dosažení 10 let zaměstnání při těžbě, průzkumu a zpracování uranové rudy, které bylo podle dřívějších předpisů zařazeno mezi zaměstnání I. pracovní kategorie zakládající nárok na starobní důchod při dosažení věku aspoň 55 let, stanovené v § 74a odst. 2 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“).

Ze žaloby vyplývá, že jádrem sporu je názor žalované vyjádřený v napadeném rozhodnutí, podle něhož zařazení do preferované pracovní kategorie provádí výlučně zaměstnavatel a žalovaná posuzuje žádost pouze na základě zaměstnavatelem vystavených dokladů, zde konkrétně podle zaslaných evidenčních listů důchodového zabezpečení (dále jen „ELDZ“).

Žalobce již od počátku správního řízení namítal, že údaje v ELDZ jsou nesprávné, kdy podle něj došlo v minulosti k porušení evidenční povinnosti zakotvené v ustanovení § 147 [žalobce má na mysli nejspíše odst. 1 písm. d)] vyhlášky č. 149/1988 Sb., ve znění účinném do 31. 12. 1993, podle níž byl zaměstnavatel povinen u zaměstnanců, kteří vykonávají zaměstnání zařazené do I. nebo II. pracovní kategorie, zapisovat vedle údajů o době a trvání práce také druh prováděné činnosti podle názvosloví a podle pořadových čísel uvedených v resortních seznámech. Žalobce uvádí, že ačkoliv v období mezi 01. 08. 1980 – 31. 12. 1983 mu bylo v ELDZ do kategorie I.AA zařazeno pouze 150 dnů, ve skutečnosti v uvedeném období do 28. 01. 1983 a posléze i v období od 01. 10. 1983 do konce roku 1983 po celou dobu pracoval, a to v dole Alexandr na provozu Vrabčice, v prostředí s radonovou a ionizující zátěží spolu s dalšími horníky, kteří do kategorie I.AA zařazení byli. Ve zbylém období od 29. 01. 1983 do 30. 09. 1983 ve funkci báňského technologa pracoval postupně v několika různých dolech, včetně provozu Vrančice, přičemž i v tomto případě některá pracoviště splňovala podmínky pro zařazení do kategorie I.AA. Tyto skutečnosti žalobce dokládal dokumenty v podobě dokladu vystaveného zaměstnavatelem o dosažení nejvyšší přípustné expozice, v němž bylo do výpočtu zahrnuto i sporné období, notářsky ověřenými kopiemi stránek z provozní knihy provozu Vrančice ze sporného období, v nichž byly zápisy signovány podpisem žalobce, a také notářským zápisem, v němž žalobcova tvrzení o výkonu práce na úsecích zařazených do kategorie I.AA potvrdili čtyři svědci, kteří s ním v uvedeném období v důlním díle pracovali. Žalobce dále uváděl, že také v průběhu druhého, třetího a čtvrtého ročníku studia na Střední průmyslové škole v Příbrami (dále jen „SPŠ“) v letech 1972 – 1975 vykonával povinnou praxi v podzemí, a to včetně uranových dolů. Tato praxe měla být též v souladu s vyhláškou 102/1964 Sb. (konkrétně jejím § 2) evidována, avšak ve skutečnosti k tomu nedošlo a žalobci tyto doby nebyly zohledněny v ELDZ, z nichž žalovaná bez dalšího vychází.

S ohledem na uvedené má žalobce za to, že žalovaná měla při posuzování jeho žádosti povinnost zabývat se věrohodností údajů v ELDZ a měla za tím účelem provést k důkazu žalobcem navrhované listiny a vyslechnout uvedené svědky, popř. využít tak jako v některých jiných případech institutu tzv. komisi pamětníků. Nezohlednění navržených listinných důkazů a svědeckých výpovědí považuje žalobce ze strany žalované za čistě účelové a formalistické. V situaci, kdy je zřejmé, že ELDZ byly nesprávně a nedostatečně vedeny, měla žalovaná přihlédnout i k jiným hodnověrným dokladům. Žalobce proto navrhl zrušení napadeného rozhodnutí.

Žalovaná ve svém vyjádření zopakovala, že o hodnocení dob zaměstnání v preferované pracovní kategorii rozhoduje výhradně na podkladě dokladů, které vystavuje zaměstnavatel, resp. jeho právní nástupce, a pouze ve výjimečných případech, kdy zaměstnavatel nemůže bezpečně dobu, druh a výkon zaměstnání v preferované kategorii ověřit, lze vycházet i ze zápisů vyhotovených komisí pamětníků. V případě rozporu v předložených dokladech je výhradně na zaměstnavateli, aby posoudil správnost údajů. Pro žalovanou prohlášení svědků nejsou podstatná, neboť podle § 85 odst. 5 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o organizaci sociálního zabezpečení“), jimi lze prokazovat pouze dobu pojištění, nikoliv jiné skutečnosti. Právní nástupce zaměstnavatele žalobce potvrdil k žádosti žalované správnost údajů v ELDZ, a žalovaná proto vychází z těchto údajů, podle nichž žalobce

odpracoval v kategorii I.AA pouze 8 let a 237 dnů. Žalovaná tak trvá na tom, že žalobce nárok na přiznání starobního důchodu nemá. Také z potvrzení SPŠ vyplývá, že doklady o výkonu praxe žalobce nemá k dispozici. Žalovaná přitom nemá důvod pochybovat o věrohodnosti zaměstnavatelem a SPŠ předložených dokladů.

Soud ze správního spisu zjistil, že žalobce podal dne 09. 02. 2011 žádost o přiznání starobního důchodu počínaje 30. květnem 2011, tj. od dosažení věku 55 let. K vyplněnému formuláři žádosti připojil jako přílohu podání, v němž podrobně vysvětlil rozpornost údajů v ELDZ, požádal žalovanou, aby prostřednictvím svých zákonných pravomocí působila na právního nástupce jeho zaměstnavatele za účelem odstranění těchto vad ELDZ, a také poukázal na skutečnost, že procesní úprava nevylučuje v případech jako je žalobcův provedení důkazu svědeckými výpověďmi. Podání bylo doloženo také kopiemi výše zmíněných listinných důkazů. V reakci na tuto žádost požádala žalovaná dne 20. 04. 2011 právního nástupce zaměstnavatele o přešetření údajů žalobce a zaslání tiskopisu č. 126 k průkazu zaměstnání patřících do I. a II. pracovní kategorie. Dne 08. 06. 2011 žalovaná zaslání výsledku přešetření urgovala. Bez ohledu na to, že se žalovaná nedočkala odpovědi, vydala dne 28. 06. 2011 rozhodnutí, jímž byla žádost žalobce o přiznání starobního důchodu zamítnuta. V odůvodnění rozhodnutí uvedla, že vychází výhradně z údajů v ELDZ, za něž nese odpovědnost zaměstnavatel. Dále uvedla, že jej požádala o přešetření počtu dnů odpracovaných v preferované kategorii a že vycházela z dokladu jím vystaveného dne 06. 06. 2011 (takový doklad se však ve správním spise nenachází). Teprve v průběhu řízení o námitkách žalobce ze dne 15. 07. 2011 mělo být (podle úředního záznamu obsaženého ve spise ze dne 15. 08. 2011) telefonicky pracovníkem právního nástupce zaměstnavatele potvrzeno, že ELDZ žalobce je vyplněn správně. Písemně však tato skutečnost nijak potvrzena nebyla a z úředního záznamu ve spisu ani nelze zjistit, jakým postupem a srovnáním s jakou prvotní evidencí měla být správnost ELDZ ověřována; v podstatě nelze ani zjistit, zda fakticky ke kontrole vůbec došlo.

Námítky žalobce brojily především proti skutečnosti, že žalovaná odmítá brát zřetel na jiné údaje než uvedené v ELDZ, ačkoliv žádný zákon takový postup nenařizuje. Pokud žalovaná akceptuje nekriticky údaje uváděné zaměstnavatelem, podporuje tím jeho nezákonný postup. Žalobce namítal také nesprávnost postupu v řízení, když se žalovaná spokojila se stanoviskem SPŠ, že k místu výkonu praxe a druhu vykonávaných prací nemá žádné písemné doklady. Námítky žalobce byly zamítnuty napadeným rozhodnutím, v němž bylo pouze zopakováno, že za zařazení směn do pracovních kategorií odpovídá zaměstnavatel a že žalovaná z jím poskytnutých údajů pouze vychází (aniž by bylo poukázáno na právní předpis, který to má stanovit). Dále žalovaná z ustanovení § 85 odst. 5 zákona o organizaci sociálního zabezpečení dovodila, že lze-li čestným prohlášením dvou svědků prokazovat pouze dobu pojištění, nelze svědeckou výpověď v řízení použít v jiných případech. Pokud jde o povinnou praxi při studiu, žalovaná opět odkázala na potvrzení SPŠ o chybějící dokumentaci, z čehož dovodila, že není možné určit, zda a v jakém rozsahu žalobce pracoval v kategorii I.AA. Nakonec žalovaná uvedla, že k její žádosti právní zástupce zaměstnavatele správnost údajů v ELDZ překontroloval a potvrdil. Hodnocením žalobcem navržených důkazů ani jejich porovnáním s údaji v ELDZ se žalovaná vůbec nezabývala.

Soud po zhodnocení průběhu správního řízení, jak se podává ze správního spisu, a po seznámení se s obsahem napadeného rozhodnutí musí konstatovat, že napadené rozhodnutí se se stěžejní námitkou žalobce nevypořádalo správně. Soud nepovažuje za správný závěr žalované, že se v řízení neuplatní jiné důkazní prostředky než ELDZ, a že z uvedeného důvodu není namístě se důkazními návrhy žalobce a tvrzenou nesprávností ELDZ zabývat. Nelze ani mít za to, že případná nesprávnost údajů v ELDZ je záležitostí, již si musí vyřešit

žalobce ve vztahu ke svému zaměstnavateli, a že pro žalovanou záležitost končí tím, když jí zaměstnavatel k její výzvě potvrdí správnost údajů v ELDZ.

Z judikatury Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) se totiž jasně podává, že žalovaná je i v řízení o žádosti o přiznání důchodové dávky vázána obecnou úpravou správního řízení v zákoně č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř.“), a to včetně právní úpravy dokazování. Již v rozsudku NSS ze dne 31. 05. 2005, č.j. 2 Ads 67/2003-78, bylo ještě za účinnosti dřívějšího správního řádu konstatováno:

*„Žalovaná v řízení o přiznání dávky důchodového pojištění postupuje dle zákona č. 582/1991 Sb., a to části šesté hlavy druhé a páté toho zákona, dále v souladu s § 108 citovaného zákona pro toto řízení podpůrně platí i obecné předpisy o správní řízení, zejména tedy zákon č. 71/1967 Sb. (dále jen "správní řád"). Zákon č. 582/1991 Sb. obsahuje pro řízení o důchodovém pojištění pouze fragmentární úpravu dokazování omezenou na výčet povinných důkazů u určitých dob pojištění v § 85 a na výčet důkazních prostředků v ustanovení § 84 tohoto zákona. Tato ustanovení nestanoví pro prokazování účasti na důchodovém pojištění povinný důkaz, správní orgán je tedy při řešení otázky sporné doby pojištění nucen subsidiárně použít a dodržet ustanovení správního řádu. Obecně lze shrnout, že v rámci rozhodovací činnosti je správní orgán povinen shromáždit podklady k dostatečně spolehlivému zjištění skutkového stavu, přičemž je oprávněn vyzvat účastníka k součinnosti a vyvozovat případné negativní důsledky v případě jeho pasivity, stále však za dostatečné zjištění skutečného stavu věci zůstává zodpovědným dle § 3 odst. 4, § 32 správního řádu. Takto shromážděné důkazy správní orgán hodnotí podle své úvahy, každý jednotlivě a všechny v jejich vzájemné souvislosti (§ 34 odst. 5 správního řádu). Hodnocení důkazů je jednou ze stěžejních fází správního řízení, jehož průběh a výsledek musí být účastníkům řízení znám. Tento názor je vyjádřen i poměrně jednotnou judikaturou soudů, např. rozhodnutím Vrchního soudu v Praze sp. zn. 6 A 139/94: Správní orgán může přistoupit k hodnocení důkazů teprve po vyčerpání možnosti odstranit existující rozpory v důkazech, pokud se rozpory nepodaří odstranit, je nezbytné, aby správní orgán v odůvodnění rozhodnutí vyložil, v čem rozpor spočíval, co bylo učiněno pro jeho odstranění, z jakých důvodů jej nebylo možno odstranit, ke kterým důkazům se při svém hodnocení přiklonil, které odmítl a proč. **Pokud se správní orgán bez řádného odůvodnění přikloní ke skupině důkazů, které podporují jedno skutkové zjištění, a pomine důkazy, ze kterých vyplývá opak, vybočuje tím ze zákonných mezí pro hodnocení důkazů.**“*

Od těchto závěrů se NSS neodchýlil ani po nabytí účinnosti s. ř. v rozsudku ze dne 27. 01. 2010, č.j. 6 Ads 129/2009-74:

„Nejvyšší správní soud upozorňuje, že § 85 a § 84 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení sice zavádí specifika dokazování v řízení ve věcech důchodového pojištění, avšak dokazování v oblasti pracovních kategorií neupravuje.

NSS v tomto rozsudku upozornil dále na to, že vadu řízení nelze spatřovat v tom, že soud použil jiné důkazy než důkazy, které je žalovaná zvyklá používat. Kritizoval také, že žalovaná se sice paušálně dovolává povinností zaměstnavatele stanovených zákonem č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, aniž by však uvedla, jaký konkrétní právní předpis stanoví formy a způsoby dokazování zařazení zaměstnání do I. pracovní kategorie.

Lze také poukázat na skutečnost, že komise pamětníků byly v jiných případech využívány i pro dokazování správnosti zařazení zaměstnání do pracovních kategorií (srov. rozsudek NSS ze dne 24. 05. 2011, č.j. 4 Ads 153/2010-76).

Nepřípustnost formalistického přístupu v oblasti posuzování zařazení zaměstnání do pracovních kategorií byla ostatně shledána i Ústavním soudem v nálezu ze dne 23. 08. 2010, sp. zn. I. ÚS 1415/10, když uvedl: „*Ústavní soud ve své konstantní judikatuře již mnohokrát konstatoval, že netoleruje orgánům veřejné moci a především obecným soudům formalistický postup za použití v podstatě sofistikovaného odůvodňování zřejmě nespravedlnosti...*

V první řadě je třeba opětovně zdůraznit, že v řízení nebyl doposud řádně zjištěn charakter výkonu činnosti stěžovatele.... Soud prvního stupně učinil krok k takovému zjištění dotazem na bývalého zaměstnavatele stěžovatele ohledně přesného rozpisu náplně práce stěžovatele, avšak spokojil se s odpovědí, že této žádosti nelze vyhovět, neboť ve spise se žádné doklady nedochovaly. Soud prvního stupně tak vycházel pouze z tvrzení bývalého zaměstnavatele stěžovatele a údajů uvedených v "potvrzení", což by bylo akceptovatelné za situace, kdy by stěžovatel tyto údaje nerozporoval, v opačném případě však bylo na Krajském soudu v Praze, aby provedl další dokazování v tom smyslu, zda skutečně činnost v podzemí vykonávaná stěžovatelem spadala či nespádala mezi činnosti uvedené v příloze č. 2 nařízení vlády č. 117/1988 Sb.“

Z výše citované judikatury je tedy zřejmé, že právní úprava řízení o důchodových dávkách v zákoně o organizaci sociálního zabezpečení nezbavuje žalovanou povinnosti postupovat při zjišťování skutkového stavu podle úpravy dokazování ve s. ř. Ustanovení § 84 a 85 zákona o organizaci soc. zabezpečení tak pouze stanoví, že k prokázání určitých skutečností je žalovaná povinna akceptovat čestné prohlášení či určité konkrétně specifikované důkazní prostředky. Z těchto ustanovení však nelze dovodit, že v případech, kdy žalovanou tradičně používané důkazní prostředky (zejména ELDZ) selhávají, ať už proto, že chybí, jsou vnitřně rozporné či evidentně zpochybněné jinými důkazními prostředky, by nebylo možné užít jiných důkazních prostředků, které se nabízejí. Žalovaná je vázána ustanovením § 51 odst. 1 s. ř., podle něž lze k provedení důkazů užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy. Jde zejména o listiny, ohledání, svědeckou výpověď a znalecký posudek. Vedle listinných důkazů tak mnohdy nezbude, než využít i svědeckých výpovědí, zejména za situace, kdy původní doklady již nejsou dohledatelné.

Provedené důkazy musí být samozřejmě po jejich provedení zhodnoceny co do důvěryhodnosti, souladu jejich obsahu s jinými důkazy, úplnosti apod., přičemž nelze vyloučit, že s odstupem doby již svědci nebudou schopni popsat určité skutečnosti přesně a do detailu, popř. je časově zařadit ke konkrétnímu datu. To však nelze a priori předpokládat a bránit se provedení takového důkazu, jestliže stávající důkazní situace s ohledem na neúplné prokázání rozhodných skutečností vyvolává významné pochyby o skutkovém stavu. Z ustanovení § 3 s. ř. totiž plyne povinnost správního orgánu postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu se základními zásadami správního řízení.

Žalovaná se přitom nemůže spoléhat na to, že břímě případného dokazování přeneseme na soud. Správní soudnictví je totiž založeno na koncepci přezkumu rozhodnutí správních orgánů. Tato rozhodnutí až na nepodstatné výjimky musí obsahovat odůvodnění a v rámci něj též vyličení pro výrok nezbytných skutkových a právních zjištění včetně úvah, pomocí nichž správní orgán v rámci zásady volného hodnocení důkazů vážil zjištění učiněná z jednotlivých provedených důkazních prostředků (v obecnosti tuto povinnost zakotvuje § 68 odst. 3 s. ř. v návaznosti na § 50 odst. 4 s. ř.). Úkolem soudu tedy není prvotní vytváření takových zjištění. Správní soud je pouze povinen doplnit dokazování v rozsahu nezbytném k rozhodnutí o žalobních námitkách. Nemí však povinen a vlastně s ohledem na princip dělby státní moci ani nesmí nahrazovat důkazní činnost správních orgánů tam, kde závěru o skutkovém stavu

nepředcházelo nezbytné dokazování, resp. kde toto dokazování je s ohledem na námitky uplatněné již v průběhu správního řízení jen zcela fragmentární a evidentně nedostačující.

Nastane-li situace, jako v nyní projednávané věci, kdy skutková zjištění správního orgánu jsou zcela nedostatečná (jedno zda v důsledku nedbalého vedení správního řízení či v důsledku nesprávného výkladu procesních předpisů upravujících dokazování), správní soud napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. i bez jednání zruší.

Protože z obsahu správního spisu je zřejmé, že správnost údajů v ELDZ byla podstatnou měrou zpochybněna, neboť nejen z tvrzení žalobce, ale i z dokladů o dosažení nejvyšší přípustné expozice vystavených bývalým zaměstnavatelem se podávají jiné skutečnosti než uváděné v ELDZ, byla žalovaná povinna se pokusit o odstranění těchto nesrovnalostí, ať už doplněním dokazování svědeckými výpověďmi či dalšími listinnými důkazy, z nichž by vyplynulo, z které z listin vystavených zaměstnavatelem lze vycházet, popř. není-li spolehlivá ani jedna, jakou délku zaměstnání v preferované kategorii lze podle provedeného dokazování mít za prokázanou jinak. Také v situaci, kdy SPŠ pouze uvedla, že nedisponuje potřebnými písemnými podklady o průběhu povinných studentských praxí, nemohla žalovaná bez dalšího na zjišťování druhu vykonávané praxe rezignovat (ledaže by z dosavadních výsledků skutkového šetření vyplynulo, že rozsah takové praxe nemůže mít na výrok rozhodnutí vliv). Nelze totiž již dopředu mít za to, že jiné důkazy k prokázání průběhu praxí jsou nedostupné. Správní orgán zde naopak mohl s odkazem na § 50 odst. 2 větu poslední s. ř. vyzvat žalobce k poskytnutí součinnosti při opatřování podkladů pro rozhodnutí např. tím, že označí osoby, které by mohly o průběhu této praxe svědčit. Zjištěné informace pak žalovaná mohla v případě potřeby ověřit konfrontací s údaji, kterými disponuje SPŠ.

Napadené rozhodnutí soud nerušil pro nepřezkoumatelnost, neboť žalovaná v rozhodnutí uvedla důvody, proč k námitkám žalobce nepřihlížela, byť tyto důvody byly shora shledány nesprávnými. Je však zřejmé, že skutkový stav, z něž vycházelo napadené rozhodnutí, si vyžaduje rozsáhlé a zásadní doplnění dokazování, které není úkolem pro správní soud. Proto bylo přistoupeno ke zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci k dalšímu řízení podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. V novém řízení bude žalovaná povinna doplnit dokazování v rozsahu shora naznačeném tak, aby došlo k řádnému vypořádání námitek žalobce.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaná nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměla úspěch. Žalobci, který byl ve věci úspěšný, právo na náhradu nákladů řízení náleží, avšak podle obsahu spisu mu doposud žádné náklady nevznikly. Proto soud žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u ě n í: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti

němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 31. ledna 2012

JUDr. Dalila Marečková, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost: Nešporová

Rozsudek byl vyhlášen dne 31. 01. 2012 (§ 49 odst. 11, § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní).